31983L0182

1983 4 23 EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS L 105/59

TARYBOS DIREKTYVA
1983 m. kovo 28 d.
dėl tam tikrų transporto priemonių, laikinai importuojamų iš vienos valstybės narės į kitą, atleidimo nuo mokesčių Bendrijos teritorijoje

(83/182/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį ir ypač į jos 99 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą [1],

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę [2],

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę [3],

kadangi laisvam Bendrijos rezidentų judėjimui Bendrijos teritorijoje trukdo apmokestinimo tvarka, kuri yra taikoma tam tikrų transporto priemonių, naudojamų privačiais ir verslo tikslais, laikinam įvežimui;

kadangi, kuriant rinką su būdingomis vidaus rinkos savybėmis yra ypač svarbu panaikinti dėl šios apmokestinimo tvarkos kylančias kliūtis;

kadangi būtina, kad tam tikrais atvejais būtų įmanoma tiksliai nustatyti, ar asmuo iš tikrųjų yra tam tikros valstybės narės rezidentas;

kadangi pirminiame etape atrodo pageidautina apriboti šios direktyvos taikymą tam tikroms transporto priemonėms, įsigytoms ar įvežtoms pagal valstybės narės vidaus rinkoje galiojančias bendras apmokestinimo sąlygas,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Taikymo sritis

1. Valstybės narės, vadovaudamosi toliau nurodytomis sąlygomis, atleidžia iš kitos valstybės narės laikinai įvežamas motorines autotransporto priemones (įskaitant jų priekabas), nameliams-autopriekabas, pramoginius laivus, privačius orlaivius, dviračius, triračius ir jojamuosius arklius nuo:

— apyvartos mokesčio, akcizų ir kokio kitų vartojimo mokesčių,

— šios direktyvos priede nurodytų mokesčių.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytas atleidimas nuo mokesčių taip pat taikomas kartu su šiomis transporto priemonėmis įvežamoms įprastinėms atsarginėms dalims, priedams ir įrangai.

3. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytas atleidimas nuo mokesčių komercinėms transporto priemonėms netaikomas.

4. a) Ši direktyva netaikoma laikinai privataus naudojimo tikslais įvežamoms privačioms transporto priemonėms, nameliams-autopriekaboms, pramoginiams laivams, privatiems orlaiviams, dviračiams ir triračiams, kurie nebuvo įsigyti ar įvežti pagal bendras valstybės narės vidaus rinkoje galiojančias apmokestinimo sąlygas ir (arba) kurioms dėl jų eksporto yra netaikomas apyvartos mokestis, akcizas ar kiti vartojimo mokesčiai arba šie mokesčiai yra grąžintini.

Šioje direktyvoje laikoma, kad transporto priemonės, kurios buvo įsigytos pagal Direktyvos 77/388/EEB [4] 15 straipsnio 10 dalyje nurodytas sąlygas, atitinka bendras valstybės narės vidaus rinkoje galiojančias apmokestinimo sąlygas; tačiau valstybės narės gali laikyti transporto priemones, įsigytas pagal minėtos 10 dalies trečioje įtraukoje nurodytas sąlygas, neatitinkančiomis šių sąlygų.

b) Atsižvelgdama į poreikį išvengti dvigubo apmokestinimo bei užtikrinti įprastinį visišką privataus naudojimo transporto priemonių apmokestinimą, Taryba, Komisijos pasiūlymu, iki 1985 m. gruodžio 31 d. vieningai priima Bendrijos taisykles dėl a punkto pirmojoje pastraipoje nurodytų transporto priemonių atleidimo nuo mokesčių.

([1]) OL C 267, 1975 11 21, p. 8.
([2]) OL C 53, 1976 3 8, p. 37.
([3]) OL C 131, 1976 6 12, p. 50.
([4]) OL L 145, 1977 6 13, p. 1.

2 straipsnis

Sąvokų apibrėžimai

Šioje direktyvoje:

a) „komercinė transporto priemonė“ – autotransporto priemonė, kuri dėl savo konstrukcijos bei įrangos yra tinkama ir skirta vežti už užmokestį arba be jo:

— daugiau nei devynis asmenis, įskaitant vairuotoją,

— prekes,

taip pat bet kokia specialios paskirties, ne vežti skirta, autotransporto priemonė;

b) „privati transporto priemonė“ – autotransporto priemonė, įskaitant jos priekabą (jei ji yra), kuri nepriklauso a punkte nurodytų autotransporto priemonių kategorijai;

c) transporto priemonės „naudojimas verslo tikslais“ reiškia šios priemonės naudojimą siekiant atlyginimo arba finansinės naudos;

d) „naudojimas privačiais tikslais“ reiškia autotransporto priemonės panaudojimą ne verslo tikslais.

3 straipsnis

Laikinas tam tikrų transporto priemonių įvežimas privataus naudojimo tikslais

Privačią transporto priemonę, namelį-autopriekabą, pramoginį laivą, privatų orlaivį, triratį ar dviratį įvežant laikinai ne ilgesniam nei šešių mėnesių nepertraukiamam laikotarpiui arba laikotarpiui su pertraukomis per bet kuriuos 12 mėnesių, įvežama priemonė yra atleidžiama nuo 1 straipsnyje nurodytų mokesčių, jeigu:

a) tokias prekes įvežantis asmuo:

aa) kurio įprastinė gyvenamoji vieta yra ne laikinojo įvežimo valstybėje narėje;

bb) kuris aptariamas transporto priemones naudoja savo asmeniniais tikslais;

b) minėta transporto priemonė nėra perleidžiama nuosavybėn, išnuomojama laikinojo įvežimo valstybėje narėje ar paskolinama tos valstybės rezidentui. Tačiau privačios transporto priemonės, priklausančios automobilių nuomos firmai, kurios pagrindinė buveinė yra Bendrijos teritorijoje, gali būti pernuomojamos ne rezidentams ketinant reeksportuoti, jeigu jos yra toje šalyje nuomos sutarties, kurios galiojimas baigėsi toje šalyje, pagrindas. Transporto priemones į valstybę narę, kurioje tos priemonės buvo pirmiausia išnuomotos, taip pat gali grąžinti automobilių nuomos firmos darbuotojas, net jeigu jis yra laikinojo įvežimo valstybės narės rezidentas.

4 straipsnis

Laikinas privačių transporto priemonių įvežimas verslo tikslais

1. Laikinai verslo tikslais įvežama privati transporto priemonė atleidžiama nuo 1 straipsnyje nurodytų mokesčių, jeigu:

a) privačią transporto priemonę įvežantis asmuo:

aa) turi įprastinę gyvenamąją vietą ne laikinojo įvežimo valstybėje narėje;

bb) laikinojo įvežimo valstybėje narėje nenaudoja įvežamos transporto priemonės keleiviams vežti nuomos pagrindais ar už materialinį atlygį, arba pramoniniam ir (arba) komerciniam prekių vežiojimui už atlyginimą ar be jo;

b) laikinojo įvežimo valstybėje narėje privati transporto priemonė nėra perleidžiama nuosavybėn, išnuomojama ar paskolinama;

c) privati transporto priemonė buvo įsigyta ar įvežta pagal transporto priemonės naudotojo įprastinės gyvenamosios vietos valstybės narės vidaus rinkoje galiojančias bendras apmokestinimo sąlygas, ir jai nėra dėl jos eksporto netaikomas apyvartos mokestis, akcizas ar kitas vartojimo mokestis arba šie mokesčiai už ją nėra grąžintini.

Laikoma, kad ši sąlyga yra įvykdyta, jeigu privati transporto priemonė turi registracijos valstybės narės standartinius registracijos numerius, išskyrus visų rūšių laikinuosius numerius.

Tačiau įvežtami privačias transporto priemones, registruotas valstybėje narėje, kurioje standartinių valstybinių numerių ženklų išdavimas nėra susietas su vidaus rinkoje galiojančiomis bendromis apmokestinimo sąlygomis, naudotojai turi pateikti tinkamą įrodymą, kuris patvirtintų apie sumokėtus vartojimo mokesčius.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytas atleidimas nuo mokesčių taikomas nepertraukiamam laikotarpiui arba laikotarpiui su pertraukomis:

— septynių mėnesių per bet kuriuos 12 mėnesių, kai privačias transporto priemones įveža vienas iš Direktyvos

64/224/EEB [1] 3 straipsnyje nurodytų komercinių tarpininkų,

— šešių mėnesių per bet kuriuos 12 mėnesių visais kitais atvejais.

5 straipsnis

Ypatingi privačių transporto priemonių laikino įvežimo atvejai

1. Laikinai įvežamos transporto priemonės atleidžiamos nuo 1 straipsnyje nurodytų mokesčių šiais atvejais:

a) jeigu transporto priemonės naudotojo įprastinės gyvenamosios vietos valstybėje narėje užregistruota privati transporto priemonė yra reguliariai naudojama kelionei iš jo gyvenamosios vietos į darbo vietą kitos valstybės narės teritorijoje esančioje įmonėje, ir atvirkščiai. Šiuo atveju transporto priemonė atleidžiama nuo mokesčių neribotam laikui;

b) jeigu studentas naudoja jo įprastinės gyvenamosios vietos valstybėje narėje registruotą privačią transporto priemonę kitos valstybės narės teritorijoje, kurioje tas studentas gyvena vien savo studijų tikslais.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytas atleidimas nuo mokesčių galioja su vienintele sąlyga, kad bus laikomasi 4 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktų nuostatų.

6 straipsnis

Atleidimas nuo mokesčių laikinai įvežant jojamuosius arklius ekskursijoms jojant arkliais

Laikinai į valstybę narę įvežami jojamieji arkliai trims mėnesiams atleidžiami nuo 1 straipsnyje nurodytų mokesčių, jeigu:

a) minėti arkliai kartu su jų raiteliais įvažiuoja į laikinojo įvežimo valstybės narės teritoriją dėl organizuojamų ekskursijų jojant arkliais ir (arba) jų metu. Valstybės narės šio atleidimo nuo mokesčių gali netaikyti, kai jų rezidentai arklius įveža transporto priemonėse;

b) atleisti nuo mokesčių paprašoma ne vėliau nei įvažiavus į laikinojo įvežimo valstybės narės teritoriją. Jeigu atleisti nuo mokesčių paprašoma iš anksto, raitelis gali būti atleistas nuo reikalavimo įvažiuoti į laikinojo įvežimo valstybės narės teritoriją per pasienio postą;

c) minėti arkliai nėra išnuomojami, paskolinami ar perleidžiami nuosavybėn trečiajai šaliai laikinojo įvežimo valstybėje narėje, arba naudojami ne ekskursijos tikslais.

7 straipsnis

Bendrosios taisyklės dėl gyvenamosios vietos nustatymo

1. Šioje direktyvoje „įprastinė gyvenamoji vieta“ reiškią vietą, kurioje asmuo paprastai, tai yra mažiausiai 185 dienas per kiekvienus kalendorinius metus gyvena dėl asmeninių ir darbo ryšių, arba, jeigu asmuo darbo ryšių neturi, – dėl asmeninių ryšių, kurie rodo artimą sąsają tarp to asmens ir vietos, kurioje jis gyvena.

Tačiau asmens, kuris darbo ryšiais susijęs vienoje vietoje, o asmeniniais kitoje, ir kuris dėl to gyvena skirtingose vietose, esančiose dviejose ar daugiau valstybių narių, įprastine gyvenamąja vieta yra laikoma jo asmeninių ryšių vieta, jeigu šis asmuo nuolat į ją grįžta. Pastaroji sąlyga netaikytina, jeigu asmuo gyvena valstybėje narėje, kad atliktų nustatytos trukmės užduotį. Universiteto ar mokyklos lankymas nereiškia įprastinės gyvenamosios vietos pakeitimo.

2. Asmenys savo įprastinę gyvenamąją vietą įrodo pateikdami asmens tapatybę patvirtinantį dokumentą ar kokį kitą galiojantį dokumentą.

3. Kilus abejonių dėl pagal 2 straipsnio dalį pateikto įprastinės gyvenamosios vietos įrodymo galiojimo arba prireikus atlikti ypatingą patikrinimą, kompetentingosios įvežimo valstybės narės institucijos gali pareikalauti papildomos informacijos arba įrodymų.

8 straipsnis

Papildomos taisyklės dėl gyvenamosios vietos nustatymo, kai privačios transporto priemonės naudojamos verslo tikslais

Išimtiniais atvejais, kuomet įvežimo valstybės narės kompetentingoms institucijoms pateikus 7 straipsnio 3 dalyje nurodytą papildomą informaciją vis dar lieka rimtų abejonių, verslo tikslais naudojamą privačią transporto priemonę gali būti leista laikinai įvežti įmokėjus užstatą.

Tačiau transporto priemonės naudotojui pateikus įrodymą apie savo įprastinę gyvenamąją vietą kitoje valstybėje narėje, laikinojo

[1] OL 56, 1964 4 4, p. 869/64.

įvežimo valstybės narės kompetentingosios institucijos per du mėnesius nuo įrodymo pateikimo dienos užstatą grąžina.

9 straipsnis

Specialiosios priemonės

1. Valstybės narės gali laikytis ir (arba) įvesti liberalesnes nuostatas nei nurodytos šioje direktyvoje. Visų pirma, importuotojui prašant, jos gali leisti laikinai įvežti ilgesniam laikotarpiui nei nurodyta 3 straipsnyje ir 4 straipsnio 2 dalyje. Pastaruoju atveju valstybės narės gali taikyti priede nurodytus mokesčius laikotarpiais, viršijančiais šioje direktyvoje nurodytus. Valstybės narės taip pat gali leisti pernuomoti 3 straipsnio b punkto antrajame sakinyje nurodytas privačias transporto priemones įvežimo valstybės narės rezidentui, jei jas ketinama reeksportuoti.

2. Vykdydamos šią direktyvą, valstybės narės Bendrijos teritorijoje negali atleisti transporto priemonių nuo mokesčių mažiau palankiomis sąlygomis nei tos, kurias jos taikytų iš trečiosios šalies įvežamoms transporto priemonėms.

3. Danijos Karalystei leidžiama taikyti šioje šalyje galiojančias taisykles dėl įprastinės gyvenamosios vietos, pagal kurias bet kuris asmuo, įskaitant studentus, 5 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytu atveju yra laikomas turinčiu įprastinę gyvenamąją vietą Danijoje, jei jis ten praleidžia metus arba 365 dienas per 24 mėnesių laikotarpį.

Tačiau, kad būtų išvengta dvigubo apmokestinimo:

— jeigu taikant šias taisykles yra laikoma, kad asmuo turi dvi gyvenamąsias vietas, įprastinė to asmens gyvenamoji vieta yra ta, kur gyvena jo sutuoktinis ir vaikai,

— tokiais atvejais Danijos Karalystė konsultuojasi su kita susijusia valstybe nare, kad nuspręstų, kuri iš dviejų gyvenamųjų vietų turėtų būti naudojama apmokestinimo tikslais.

Prieš pasibaigiant trejų metų laikotarpiui, Taryba, Komisijos parengtos ataskaitos pagrindu, pakartotinai išnagrinėja šioje straipsnio dalyje įtvirtintą leidžiančią nukrypti nuostatą ir, jei reikia, vadovaudamasi pagal Sutarties 99 straipsnį Komisijos pateiktu pasiūlymu, imasi priemonių, kad šią leidžiančią nukrypti nuostatą panaikintų.

4. Valstybės narės, vykdydamos 10 straipsnyje nurodytus įsipareigojimus, tuo pat metu praneša Komisijai apie 1 dalyje nurodytas priemones. Komisija apie šias priemones praneša kitoms valstybėms narėms.

10 straipsnis

Baigiamosios nuostatos

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję iki 1984 m. sausio 1 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

2. Jeigu taikant šią direktyvą praktikoje kyla sunkumų, suinteresuotų valstybių narių kompetentingosios institucijos tarpusavio susitarimu, ypač remdamosi konvencijomis ir Bendrijos direktyvomis dėl abipusės pagalbos, priima reikiamus sprendimus.

3. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų pagrindinių nacionalinės teisės pagrindinių nuostatų tekstus.

4. Komisija, pasitarusi su valstybėmis narėmis, kas dvejus metus Tarybai ir Europos Parlamentui pateikia ataskaitą apie šios direktyvos taikymą valstybėse narėse, ypač atsižvelgdama į „įprastinės gyvenamosios vietos“ sąvokos taikymą, ir siūlo Bendrijos nuostatas, būtinas vieningai sistemai visose valstybėse narėse sukurti.

11 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 1983 m. kovo 28 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

J. ERTL

PRIEDAS

1 straipsnio 1 dalies antrojoje įtraukoje nurodytų mokesčių sąrašas

BELGIJA

— Taxe de circulation sur les véhicules automobiles

(Arrêté royal du 23 november 1965 portant codification des dispositions légales relatives aux taxes assimilées aux impôts sur les revenus — Moniteur belge du 18 janvier 1966)

— Verkeersbelasting op de autovoertuigen

(Koninklijk Besluit van 23 november 1965 houdende codificatie van de wettelijke bepalingen betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen - Belgisch Staatsblad van 18 januari 1966)

DANIJA

— Vægtafgift af motorkøretøjer mv. (Bekendtgøerelse Nr. 658 af 28 december 1977)

VOKIETIJOS FEDERACINĖ RESPUBLIKA

— Kraftfahrzeugsteuer (Kraftfahrzeugsteuergesetz — 1979)

— Kraftfahrzeugsteuer (Durchführungsverordnung — 1979)

GRAIKIJA

— Τέλη κυκλοφορίας (Ν. 2367/53 ως ισχύει σήμερα)

PRANCŪZIJA

— Taxe différentielle sur les véhicules à moteur

(Loi n° 77-1467 du 30 décembre 1977)

— Taxe sur les véhicules d'une puissance fiscale supérieure à 16 CV immatriculés dans la catégorie des voitures particulières

(Loi de finances 1979 — Article 1007 du code général des impôts)

AIRIJA

— Motor vehicle excise duties

(Finance (Excise Duties) (Vehicles) Act 1952 as amended, and Section 94, Finance Act, 1973 as amended)

ITALIJA

— Tassa sulla circolazione degli autoveicoli

(TU delle leggi sulle tasse automobilistiche approvato con DPR n. 39 del 5 febbraio 1953 e successive modificazioni)

LIUKSEMBURGAS

— Taxe sur les vehicules automoteurs

Loi allemande du 23 mars 1935 (Kraftfahrzeugsteuergesetz) maintenue en vigueur par l'arrêté grand-ducal du 26 octobre 1944, modifiée par la loi du 4 août 1975 et les réglements grand-ducaux du 15 septembre 1975 et du 31 octobre 1975

NYDERLANDAI

— Motorrijtuigenbelasting (wet op de motorrijtuigenbelasting 21 juli 1966, Stb 332 — wet van 18 december 1969/Stb 548)

JUNGTINĖ KARALYSTĖ

— Vehicles excise duty (Vehicles (Excise) Act 1971).